

«ZEC NA TAVANU» kratke priče

«Meandar», Zagreb 1996.

Marina Šur-Puhlovski

ANA U SNU

Žena/Ana i pas/Kora zalutaše u šumi-snu

Bila je to gusta i mračna borova šuma, tamo zelena, još bolje, tamno plava, ili još bolje: prevladavao je mrak, a boje je bilo manje. Također je bilo vrlo svježije u toj šumi, ne hladno, ali vlažno; kao i obično u proljeće...

Odjednom se iz nekog gustiša ispruži ruka gurajući prema Ani i Kori malog psića, jedva dva mjeseca starog koker španijela. Koker je bio žut kao i Kora – također koker-španijel – mahao je repom dok mu se Kora približavala i, prišavši mu, stala ga njuškati.

Iza psića pojavila se žena s dvoje plavokose djece. Ani je bilo razumljivo samo po sebi da ta žena i ona – jer su se susrele u šumi-snu i jer su, kako je vjerovala, obje zalutale – moraju zajedno nastaviti put, pa su i pošle dalje zajedno...I djeca su išla s njima, no Ana ih, tijekom hodanja, gotovo nije ni vidjela, niti je s njima progovorila ijednu riječ.

No izgleda da je ženi, premda to nije rekla, ta šuma bila poznata: tako se sigurno probijala između tijesno posađenih borova i tako spretno birala prohodna mjesta, da Anu ni jedna iglica nije okrnula ni po licu, ni po rukama. Poče vjerovati da se ta žena pojavila ne bi li je izbavila iz te mračne šume-sna. A ipak je o tome nije ništa htjela pitati...

Hodajući došli su do visokog zida kojem se nije vidio kraj i koji se Ani učini krhkim kao da je sagrađen od papira. Na tom do neba visokom zidu vidjehu se, u pravilnim razmacima raspoređene izbočine – hvataljke za penjanje – no i one su izgledale krhke, kao da su napravljene od papira.

Tada žena reče Ani (potvrđujući njenu pretpostavku da joj je šuma poznata od prije) da se po tim hvataljkama treba popeti na vrh zida.

Na vrh? – začudi se Ana. – Ta ovaj zid nema kraja – reče. – On je beskrajan.

O, nije – zaintačila se žena – vama se samo čini da zid nema kraja, popnite se do vrha pa ćete vidjeti...

Zašto da se penjem? – usprotivi se opet Ana. – Nije li to ipak samo san?

To je svejedno! – reče žena nestrpljivo – san ili java, morate se penjati, inače nikada nećete izaći iz šume...

I, rekavši to, gurne Anu prema zidu s odlučnošću kojoj se ova nije mogla oduprijeti...

Ipak, bilo ju je strah!

Zid je izgledao krhak, još krhkiji nego pri prvom viđenju, hvataljke još krhkije od zida, milije joj je bilo ostati u šumi nego se penjati po tako nestabilnom terenu!

Ali što je mogla učiniti, nije imala izlaza, u ženinom je pogledu bilo jasne odlučnosti da joj neće dozvoliti da ostane u šumi...

Prišla je, dakle, zidu.

Ovaj bijaše dugačak isto koliko i visok, i za sve je njih bilo mjesta za penjanje, svatko se mogao uspinjati po vlastitim hvataljkama.

Penju se svi četvoro, samo psići – i Kora! – moraju ostati pod zidom, oni se ne znaju penjati...

Kad je penjanje započelo veselo su lajali, kako su penjači odmicali lajanje se pretvorilo u lavež i, na kraju, u napola vučje zavijanje: oni će zauvijek morati ostati u šumi; za njih san neće nikada prestati.

Kako je zid bio sasvim okomit Ana se bojala osvrnuti, osjećala je da bi se mogla strovaliti dolje, dubina ju je uvijek privlačila...Nakon nekog vremena pomisli,

«ZEC NA TAVANU»

kratke priče

«Meandar», Zagreb 1996.

Marina Šur-Puhlovski

unatoč ženinoj odlučnosti, da se ipak vrati natrag, da siđe, no tada, osvrnuvši se, shvati da je silaženje nemoguće: hvataljke kojima se penjala po njom su nestajale, dolje je ostajala samo glatka površina zida!

Tko se jednom počne penjati – shvatila je – više ne može natrag, može samo naprijed, gore, prema vrhu, premda ovog može biti i nema, žena ga je možda izmislila, iako tvrdi da će ga naći... Penjanje je, dakle, mukotrpno ne samo zbog tjelesnog napora nego i zbog sumnje, zbog toga što se zidu nikako ne vidi kraj, te izgleda uzaludno, čovjeku se čini da će se vječno penjati, a da nikuda neće stići...

Ipak (zaključuje Ana) u ženu se može imati povjerenja. Nisu li zid i hvataljke koje se jedva usudila primiti i kojima je s ustezanjem izložila svoju sigurnost, ipak bile čvrste, od željeza, a ne od papira! Žena je ukratko, znala što govori, osim toga, zar bi ona besciljnom mukotrpnom penjanju izložila vlastitu djecu!? Takve misli pomagale su joj da se i dalje penje...

Kako je sama napredovala vidjela je postrance da po prilici istom brzinom napreduju i njeni suputnici. Začudila se spretnosti djece – ta ručice su im bile slabe – ali su hrabro slijedila majku, penjala se, hvataljku po hvataljku, priljubljena uza zid poput plosnatih insekta.

Odjednom (je li moguće?) Ana prva stiže na vrh!

Jest, stigla je do kraja i imala što za vidjeti: taj zid i nije bio drugo nego zid neke sobe koja je završavala stropom – Ana ga je, prispjevši gore, dodirnula glavom! Dalje se više nije moglo, Ana bi, istina, radije da joj je čvrsta podloga pod nogama, a ne iznad glave, ali i ovako je bilo dobro, glavno je da je zid uopće ima kraj...

Malo poslije Ane stigli su i ostali.

Ana se osvrne prema ženi da je upita kamo sada, no ova je preduhitri.

Vidite li onu rupu? – upita je i pokaže prema uskoj četvrtastoj rupi koju Ana, tko zna zašto, do sada nije primijetila.

Ana potvrdi – vidjela je otvor.

Kroz tu se rupu morate provući – reče žena – tada ćete doći u jednu sobu i spašeni ste.

Kakvu sobu? –animalo je Anu.

Pitanje je bilo pogrešno postavljeno, Ana je htjela znati kome pripada ta soba, tko su joj vlasnici.

Žena, kao da joj može čitati misli, reče:

Tu žive moji znanci, lijepo će vas primiti, ne morate ništa brinuti!

Tada gurne jednom rukom svoje najmlađe dijete prema rupi i ovo se spretno provuče unutra.

Tek kad su se svi provukli krenula je i Ana.

Strašan je strah proživjela kad je trebalo prebaciti nogu sa zadnje hvataljke na otvor rupe, mislila je da će sigurno pasti – uvijek je bila nespretna, prava sramota u gimnastici – ali začudo, cijeli je pothvat izvela s lakoćom, provukla se kroz zapanjujuće malu rupu (kako je otkrila naknadno, s druge strane) i dočekala se unutra konačno na nogama!

Tamo se zaista nalazila soba, mansardna, niska stropa, na podu je imala drvene daske i bijaše potpuno prazna, osim jednog stola sa stolicom u sredini.

Žena s djecom nekud je iščezla.

Kroz prozorčić na stropu u sobu je prodiralo sunce, zrake su padale ravno na plohu stola osvjetljavajući izrazito žutom svjetlošću malu ukrasnu krpicu na njemu.

Sjela je za stol i odahnula.

Bila je spašena.